

Pianoles

Ik wist dat in de auto het gezeur pas echt zou losbarsten, maar had me voorgenomen om me er niet aan te ergeren. Het was een bloedwarme zomerdag en ik was, om het zo maar te zeggen, *in the mood*.

Ik zette mijn Serengeti op, waarvan de glazen meekleuren bij veranderend zonlicht, en startte de auto.

Als altijd genoot ik van het aanslaan van m'n BMW 530i – het geluid van ingehouden kracht – en begon achteruit over het knarsende grind van onze oprit naar de straat te rijden. In de voortuin zwaaide Martha, die op haar hurken bij een bloemperk zat te wroeten, ons bemoedigend toe.

'Wáárom moet ik nou naar pianoles?' begon het vanaf de achterbank.

'Omdat het goed is voor je ontwikkeling, Jeffrey, het hoort bij je opvoeding.'

Ik nam de kortste weg uit onze buitenwijk. Links en rechts schoven villa's en bungalows te midden van perfect gemaaide gazonnen voorbij.

'O ja, wat voor muziekles heb jij vroeger dan gehad?'

'Ik heb vroeger geen muziekles gehad. Opa en oma hadden daar niet genoeg geld voor. Ik vind het heel jammer dat ik daarom geen instrument kan bespelen. En nu ben ik natuurlijk te oud om het te leren.'

'Wees maar blij.'

'Ik heb trouwens van mama gehoord dat je deze week goed geoefend hebt.'

'Helemaal niet. Ik had ook hartstikke moeilijke stukjes op.'

Voor me sprong een verkeerslicht op rood. Er zouden nog een stuk of vijf volgen voor we bij de muziekschool waren. We moesten niet teveel oponthoud hebben, want het zou doodzonde zijn als we te